

La Selva

La Selva

QUIM CURBET

De petit em feia molta gràcia quan algú parlava de la Selva. M'evocava grans aventures de caçadors i d'exploradors, Tintín al Congo amb salacot i calces curtes. Cassà de la Selva, Fornells de la Selva, Riudellots de la Selva o -ja en el sùmmum de la pareidolia fonètica- Massanet de la Selva eren indrets remots, probablement poblats per indígenes guarnits amb plomes de faisà al cap i pells de lleopard als malucs.

La primera vegada que hi vaig posar els peus, armat amb un fusell de molla i bales de suro, vaig tenir una gran decepció, les cases eren de rajols i a les rambles hi ballaven sardanes. La Selva no era tan remota ni tan estranya i els selvatans parlaven un idioma molt

similar al gironí. Les primeres passejades familiars amb automòbil van tenir com a resultat un bany de realitat. El món era més normal del que em feien pensar el llibres de l'editorial Bruguera.

Després, de més grandet, també vaig descobrir que l'estranger -aquell territori ignot que s'amagava darrere de la frontera- tampoc era com per tirar-hi coets, els francesos ni de lluny anaven vestits com els Tres mosqueters i els gendarmes no portaven sabre ni bigotis engominats. La vida t'ofereix aquestes decepcions, i amb el temps ho vas superant amb una mica de voluntat.

Però de la meva decepció inicial amb la comarca de la Selva encara no m'he curat del tot. Sempre que hi passo em miro el paisatge de reüll, les plàcides arbredes d'Hostalric, els boirosos estanys de Sils, els camps lluminosos de Riudarenes, el verd llunyà de les Guilleries o la blavosa silueta de les Gavarres, i penso que és una llàstima no poder tenir la sabana a tocar i que ens han posat una vulgar comarca en el seu lloc. Ai, la Selva, t'interposes entre els meus somnis d'infantesa!